

молците. Царицата сама сгъваше и нареждаше тежките аксамитени завеси, меки персийски килими, везаните с бисер покривки, като ги даваше на госпожа Росица и старата Дафина да ги нареждат. Ирина, подпомагана от многобройни прислужници, ги посипваше с уханны треви и прахове против зловредните гадинки. От време на време жените спираха работата си, избърсваха потта от челото си, вееха си с къпи. Когато зачуха навън стъпките на царя, придворните се прибраха край стената и ^{сведоже село} ~~каленичиха~~ в дълбок поклон. Елена, която седеше край прозореца, загледана в реещите се светли облаци, с мъка се изправи и застана чинно, ^{с центрирен към земята взор} ~~със сведени клепачи~~.

- След пладне заминавам за Средец... - каза самодържецът.
- Току-що получих вест от Александра, че стенобитните машини от Милано са пристигнали там, на път за Филиповград. А оттам към юг... - Той неволно погледна към дъщеря си и прехапа устни.

Нолко слабо и тънко бе ^{из} ~~порасло~~ това дете, с прозрачна кожа и сини жилки, които тъй ясно се виждаха под нея. Той отклони мислите си и каза:

- Викахте ли арабския лекар?

- Преди малко си отиде... - каза Анна. - Прегледа Елена и намери, че страда от слабост на кръвта.

- И какво препоръчва? - попита загрижено бащата.

- Да започне да се храни по-добре. Да живее на сухо и ветровито място, изложено на припек, да се къпе в студена вода, да пие настойка от слезови корени и мед. Освен това да пие вода, в която са киснали ръждясали гвоздеи и всеки ден да взима по чашка старо вино, в което е стоял натопен пелин.

Тя отправи загрижен взор към царя.

- А ти? Няма ли малко да си починеш в Царева ливада? Нали беше обещал да дойдеш с нас?

Асен махна нетърпеливо с ръка. Откъм ъгъла при главната ракла той чувствуваше връз себе си да тежи настойчивия, непрес-